

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczak

w sprawie **J. K.**

skazanego z art. 246 k.k. z 1932 r. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej (...) z 1998 r.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 lutego 2013 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 27 czerwca 2012 r., zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego z dnia 16 stycznia 2012 r.,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. wstrzymuje wykonanie zaskarżonego orzeczenia.

UZASADNIENIE

W kasacji, w której zarzucono obrazę różnych przepisów postępowania, w tym jednak także art. 17 § 1 pkt 6, 7 i 11 k.p.k., a więc uchybienie z art. 439 § 1 pkt 8 i 9 k.p.k., podniesiono w jego ramach m.in. brak uprzedniego wznowienia postępowania, wcześniej umorzono wobec tej samej osoby, tj. oskarżonego, a więc przeszkodę w postaci wygaśnięcia prawa oskarżyciela publicznego do oskarżania, zawarto też wnioski o wstrzymanie wykonania orzeczenia, podnosząc wagę zarzutów tej skargi i nieodwracalność jej skutków, wskazując też na wiek oskarżonego (ponad 87 lat). W odpowiedzi na tę kasację, prokurator Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, wniósł o jej oddalenie jako niezasadnej, w tym w odniesieniu do zarzutów obrazę postępowania związanych z oceną dowodów, a więc faktami, jako oczywiście bezzasadnej.

Nie rozstrzygając odnośnie trafności zarzutu dotyczącego tzw. konsumpcji skargi publicznej, gdyż wymaga to jednak szczegółowej merytorycznej analizy, uwzględniającej całokształt materiałów tej obszernej sprawy, co nie jest możliwe w tej fazie postępowania kasacyjnego, zwrócić jednak należy uwagę na wywody Sądu odwoławczego zawarte na str. 15-20 uzasadnienia jego wyroku. Sąd ten przyjął bowiem, odmiennie niż Sąd *meriti*, istnienie tożsamości czynów zarzucanych obecnie oskarżonemu i czynu, o który toczyło się postępowanie przeciwko niemu w 1955 r., zakończone wówczas umorzeniem i rozważał kwestię konieczności jego wznowienia lub podjęcia na nowo przyznając, że do wydania takich decyzji nie doszło, choć były one niezbędne, wyraźnie wskazując przy tym, że nie podziela stanowiska wyrażonego w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2008 r., V KK 252/08, (LEX nr 531352 – SN), o istnieniu w takiej sytuacji przeszkody procesowej z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ze stosowną argumentacją. Kwestia ta zatem bez wątpienia wymaga pogłębionej analizy, a to nie wyklucza tym samym możliwości częściowego choćby uwzględnienia kasacji.

Nie przesądzając, czy rzeczywiście do takiej sytuacji dojdzie, trzeba mieć w związku z tym na uwadze także wiek skazanego i związane z tym niewątpliwie nieodwracalne dla niego skutki, gdyby skarga ta została w tej materii uwzględniona. Niezbędne zatem wydaje się możliwie szybkie skierowanie jej do rozpoznania, a jednocześnie zasadnym jest wstrzymanie obecnie wykonania prawomocnego orzeczenia. Dlatego postanowiono jak na wstępie.